

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého. A milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází.

Introit

„Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu, korunuješ ho slávou a důstojností“ Ž 8,5-6

Píseň 8 – Vstříc tobě, Bože, celá země plesá

Modlitba

Pane Bože,

děkujeme za neděli, za odpočinek, za setkání. Za možnost nechat za sebou povinnosti a dopřát si luxus odpočinku. Bez stresů a strachů. Rádi bychom. Možná nás přece jen něco tísní, myšlenky na práci, na resty a úkoly, které na nás čekají zítra, pozítří. Obavy o zdraví naše a našich blízkých, nejistoty, kterých nejsme nikdy zcela prosti.

Neděle je dnem odevzdání a odevzdávání. Vezmi všechny ty naše rance strastí a obav do svých rukou. Děkujeme.

Těšíme se na tvoje slovo, dej nám pokojnou mysl.

Těšíme se na setkání u kafe po kostele, dej nám vnímavost pro druhé.

Těším se na odpoledne, na volný čas, na setkání s blízkými, na to, co nás baví.

Děkujeme.

Děkujeme, že nám rozumíš a v Kristu nás doprovázíš dobrodružstvím života.

Chceme se z toho radovat i dnes. A nést na sobě odlesk Tvé slávy i do všedních dnů.

Amen

1. čtení: Jr 23, 16 – 28

Píseň: 182 – Pán Bůh je síla má

Text: Mt 16, 13 – 18

Bratři a sestry, milí přátelé,

syn člověka, co to je za titul? V tomto označení se podle biblických vykladačů mísí lidství s tajemnou Božskou osobou, od které se očekává vykoupení z pozemské bídy. To spojení má boholidský půvab. (Krásně jsme to slyšeli hned v introitu z Ž 8: Co je člověk, ... syn člověka, ...? Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu...). Dává takový titul smysl i v dnešní době? Syn, jako někdo nový, mladý a neopotřebovaný. Nebo někdo, kdo se teprve narodí, kdo teprve dospěje. Kdo nebude jedním z nás; ani já, ani můj sourozenec - my už ničím nepřekvapíme - ale syn budoucnosti. Jenom nová generace, nová krev může přinést zásadní změnu. Tak to je asi takové nadčasové schéma věčného hledání spasitele, charismatického řešitele života a veškerého smyslu. Kdo jím bude? Četli jsme, že se povídalo, že Jan Křtitel, Eliáš, Jeremiáš. Ta jména přitom nejsou daleko od věci. Mají ve svém

základu jméno Boží, jsou to vlastně jakési zkratky velkých příběhů Boží záchrany z nadvlády cizáků. Ale jednota v tom nepanuje. Jan Křtitel, Eliáš, Jeremiáš. Věčně roztržité hledání a čekání na Syna člověka, Syna doby podle mých vlastních představ a preferencí. Dobré téma pro diskusi – ve sboru, na biblické, v hospodě. Jaký je náš svět, naše země, náš sbor? Co potřebujeme, koho potřebujeme?

Z přečteného textu není jasné, jestli se mezi učedníky a Ježíšem rozvinula větší diskuse. Ale je zřejmé, že nálady a očekávání ve společnosti učedníci sledovali. Syn člověka byl možná i pro ně někdo z těch velkých prorockých postav, znali jejich dramatické příběhy. A ty přece nemohou přijít vniveč, snad se znovu vrátí a přetrvávající bídu světa, církve, sboru, vyřeší jednou pro vždy. Tak nějak to obecně bylo, je a bude. Neurčitá naděje stále trvá a tak budeme čekat, jak se to vyvine. Čekat a trochu taky diskutovat.

Za koho mě pokládáte vy? To je ale nečekané! Takhle to otočit proti nám, proti mně. Takhle adresně položená otázka je revoluční a nemá v Mat. evangeliu obdoby (pojem Syn člověka ve vztahu k Ježíši se tam vyskytuje jen v narážkách). A v jistém ohledu je to otázka nekorektní, nevhodná, protože až moc osobní. Ale není v ní zároveň tázání, které jediné má smysl? Totiž právě ten adresný směr. Ježíš se umí zeptat. Nezajímá ho názor okolí, nějaký výsledek veřejného průzkumu, ale názor jeho nejbližších. Vlastně ho zajímá názor můj. Je to osobní zájem a taky nečekaný zásah. Ono to k sobě patří. Konec neurčitých řečí. Za koho pokládáte nikoli Syna člověka, ale mě? „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého“, řekne Šimon Petr. Tedy zatím víc Šimon, než Petr. Ta osobní rovina je o to silnější, že konverzace pokračuje už jen s ním. „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého“ není vlastně odpověď, je to vyznání. Teologický a dogmatický dopad této výpovědi na křesťanskou církevní tradici nechme teď stranou. Ta je popsána nespočetněkrát. Fascinuje mě ten strhující moment prozření. Mesiáš, tedy vysvoboditel, náhle přestává být neurčitý mýtus, archetyp, je to ten chlapík vedle mě, jeden z nás. Končí bláhové hledání změny, nadčlověka. Syn člověka je mezi námi, vedle mě. Je to syn matky, jeden z nás. „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích“. Petr, tedy zatím spíš Šimon Jonášův, tu odpověď nemá ze sebe. Aby nám došlo něco podstatného, je potřeba občas zapomenout na archetypy a stereotypy, vypnout přísnou logiku a zkrotit emoce, zkrátka přiškrtit tepny. Takové vyznání vychází ze srdce, z důvěry, ze vztahu. Šimon Jonášův – opět narážka na proroka, Jonáš znamená holubice, to je velmi silný duchovní symbol. Petr nebyl prorok. Ale možná se u něj zúročilo to, co jsme četli v 1.čtení: Jsem Bůh, jenom když jsem blízko? Je výrok Hospodinův; jsem-li daleko, Bůh už nejsem? Petr pochopil, že Boží přítomnost nejde měřit prostorem ani časem, ale vztahem.

Blaze tobě, Šimone Jonášův. Překonal jsi sám sebe, žádná neurčitost, nejistota, ale pevná skála, kterou nejde přehlédnout. Petr/Skála, do té doby jméno neslýchané. Skála jako skvělý terén pro stavbu církve. Aha, tak je to tedy. Terénní podklad, základ. To jsem si naběhnul. A ta církevní chatrná stavba, pod tím se mám hrbit? To je tedy smysl toho vyznamenání, toho přejmenování? Pojem církev se vyskytuje v evangeliích jen na dvou místech. Jako by Ježíš tušil, že to s církví nebude snadné. Podpírat tu bizarní stavbu, pěkně děkujeme. Že ji brány pekelné nepřemohou, může taky znamenat, že na ni bude peklo pořád dotírat. Jen o pár veršů dál Ježíš řekne Petrovi, té právě zbudované skále „jdi mi z cesty, satane“. Je to v momentě, kdy Petr Ježíšovi rozmlouvá jeho cestu kříže. Dát přednost pohodlí před obětavostí je

jedno z nejrafinovanějších ďábelských pokušení. Ano, brány pekel budou dotírat na Petra a na každého, kdo se na tu skálu postaví. Církev stojí na Petrovi, na mně na tobě, na každém, kdo o Ježíši vyznává, že je Mesiáš syn Boha živého. Ježíšovo mesiášství potřebuje naše pevná záda a rovnou páteř. Vyznání není laciná záležitost, vyznání zavazuje. Je to stejné jako s vyznáním lásky. A to zas není tak špatné.

Ten, kdo vyznává, už není odkázán jen na čekání a vyhlížení kosmické změny. Neupíná se jen k příštím volbám, politickým, farářským, volbě staršovstva. Tak jako Petr svým vyznáním dostal úkol být skálou, tak i my dostáváme příležitost být oporou svého společenství už teď. To je volba, na kterou nemusíme čekat, kterou můžeme udělat teď, zítra, vždycky. A už taková volba vede k zásadní změně, změně v sobě, ale i změně těch, se kterými jsem ve vztahu. To je pevný postoj hodný skály. Pak i naše jména, nejen ta prorocká, dostanou Boží základ.

Pane, děkujeme Ti, že jsi mezi námi, že o nás stojíš a že s námi počítáš. Amen

Píseň: 645 – Ačkoli podstatou rovný byl Bohu

Ohlášky

Sbírka

Píseň: 384 – Pomoz mi, můj Pane

Přímluvná modlitba

Pane, prosíme za náš sbor, za naše společenství. Je pestré, každý jsme jedinečný, na každém z nás záleží. Prosíme za vzájemné vztahy, ale i za každého jako jedinečnou lidskou bytost. Ať se zde necítí nikdo přehlížen, ztracen v davu. Odpust nám, když se to nedaří.

Prosíme tě za naše faráře, Lenku a Pavla. Ať mají dost sil na tolik lidí, tolik individualit, tolik názorů. A na tolik různých očekávání.

Prosíme za volbu nového staršovstva, která se připravuje a za budoucnost sboru s tím spojenou. Prosíme za porozumění smyslu naší existence, našeho společenství, úkolu sloužit si navzájem, zastávat se slabých, nesoudit, ale povzbuzovat.

Prosíme za ty, kdo k nám přicházejí jako hosté. Jsme vděční, ba poctěni, když přicházejí.

Prosíme, ať jsme svému okolí světlym bodem.

Prosíme za ty, které delší dobu postrádáme.

Prosíme i za ty, kterým se sem možná už nechce chodit.

Prosíme za nemocné, není nám lhostejná jejich bolest, osamocení.

Tichá modlitba

Otčenáš

„Poslání: Ježíš říká: Já jsem ta cesta, pravda i život. J 14,6

Požehnání

Kéž je vám Bůh milostiv a dá vám požehnání, kéž nad vámi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi jeho cesta, mezi všemi pronárody jeho spása! Amen. (Ž 67,2n)

Píseň: 647 – Kriste, synu jediný